

A. B A D A J E V

LENIN JA VALTAKUNNANDUUMAN BOLŠEVISTINEN RYHMÄ

Bolševikkien ryhmä oli pieni saareke mitä taantumuksellisimman IV Valtakunnanduuman mustasotnialaispomojen suuren joukon keskuudessa. Bolševikkiedustajain kautta koko Venäjän työväenluokka esitti vaatimuksensa tsaarin hallitukselle ja paljasti tsarismmin verisen mielivallan. Duumassa pitämillämme puheilla oli tavattoman suuri organisoiva ja vallankumouksellinen merkitys. Olosuhteissa, jolloin jokainen vallankumouksellinen oli mitä julminnan poliisivainon kohteena, ryhmämme, jolla oli suhteellisia „legaalisia” mahdollisuuksia, oli luonnollisestikin tuleva puolueyön keskukseksi Venäjällä. Tänne, duumaryhmään johtivat kaikki puolueen langat: toisaalta Venäjän kaukaisilta kolkilta ja toisaalta johtavista puolue-elimistä, jotka olivat ulkomailla. Bolševikkiedustajat olivat herkeämättä kosketuksessa työväenjoukkoihin, kävivät tehtailla, perustivat puoluesoluja, järjestivät kirjallisuuden julkaisemista jne. Ryhmään kuului vain työläisiä — koko bolševistinen „kuutosryhmä”: Petrovski, Muranov, Malinovski (joka osoitautui myöhemmin provokaattoriksi), Samoïlov, Sagov ja allekirjoittanut olivat työläisiä. Meidät valittiin Duumaan välittömästi tehtailta, joilla me siihen asti olimme työskennelleet.

Pitäen ryhmämme toimintaa erittäin tärkeänä puolueelle ja koko vallankumousliikkeelle Vladimir Iljitš huolehti siitä erikoisesti ja johti sen toimintaa erittäin suurella tarmolla, eikä ainoastaan ryhmän muodostamisen, vaan myös vaalien aikana. Toveri Lenin tarkkaili tavattoman suurella huomiolla kaikkia työläisten mielialoja vaalien aikana, seurasi työläisten illegaalisia vaalikokouksia, joita meidän oli pakko pitää metsässä „luonnon helmassa”, salassa poliisilta. Lenin lähetti ohjeitaan, suuntasi „Pravdan” vaalikamppailua jne.

Heti vaalien jälkeen, kun edustajat olivat saapuneet Pietariin, Vladimir Iljitš huolehti ryhmän järjestämisestä, oli

kiinnostunut jokaisesta edustajasta erikseen, teki yhteenvedot vaalikamppailusta, otti selvää, millaisissa olosuhteissa vaalit toimitettiin, mitä evästyksiä oli annettu edustajille. Krakovasta lähetettiin erikoinen kyselykaavake työväen kuuriasta valituille edustajille. Tämän kaavakkeen 19 kohdassa oli yksityiskohtaisia kysymyksiä työläisten osallistumisesta vaaleihin, vaalikokousten kulusta, vaalikirjallisuuden levittämisestä, luetteloiden laatimismenetelmistä, väittelyistä kokouksissa, valtuustojen kokoonpanosta, muiden poliittisten puolueiden esiintymisistä, vainoista vaalien aikana jne. Tämän ohella kaavakkeessa oli kysymyksiä, joiden tarkoituksena oli saada selville useita asioita puoluetyöstä. Vladimir Iljitš piti välttämättömänä, ettei rajoituttaisi pelkkiin muodollisiin vastauksiin, vaan pyysi, että jokainen edustaja kertoisi selvästi läänistään, kuvaisi kaiken, mitä näki vaaleissa. Lenin antoi näille vastauksille suuren merkityksen, koska työläisten mielialojen oli kuvastuttava niistä selvästi.

Meillä kehittyi Vladimir Iljitšin kanssa luja yhteys, joka lujittumistaan lujittui sitä mukaa, kun ryhmän työ laajeni. Me saimme Iljitšiltä apua kaikissa tärkeimmissä peruskysymyksissä, jotka koskivat toimintaamme duumassa sekä sen ulkopuolella. Vladimir Iljitš johti ryhmää kokonaisuudessaan, ja sen lisäksi auttoi myös jokaista edustajaa erikseen työssä. Iljitšin henkilökohtaiset ohjeet ja kirjeet, joissa kysymykset asetettiin aina täsmällisesti ja selvästi, olivat meille ehtymättömänä lähteenä koko työmme voimistamiseksi ja kohottamiseksi.

Me käytimme Duuman istuntoja täydellisesti hyväksi vallankumoukselliseen agitaatioon joukkojen keskuudessa. Toisinaan meistä kuitenkin näytti, ettei se riitä.

— Katsokaas, me puolestamme järjestämme mielenosoituksia ministerejä ja mustasotnialaisia vastaan, kun he ilmaantuvat puhujakorokkeelle,— sanoin keskustelussa Vladimir Iljitšille,— mutta se kaikki on hyvin vähäistä. Työläiset kysyvät: millaisia käytännöllisiä ehdotuksia olette esittäneet Duumassa, missä ovat laatimanne lait?

Vladimir Iljitš naurahti tavalliseen tapansa ja vastasi:

— Mitään lakeja, jotka helpottaisivat työläisten asemaa, mustasotnialainen Duuma ei koskaan hyväksy. Työläisedustajan tehtävänä on päivästä toiseen muistuttaa Duuman puhujakorokkeelta mustasotnialaisille, että työväenluokka on mahtava ja voimakas ja ettei ole kaukana se päivä, jolloin nousee jälleen vallankumous, joka pyyhkäisee pois kaikki mustasotnialaiset heidän ministereineen ja hallituksineen. Voidaan tietenkin ehdottaa korjauksia budjettiin ja vieläpä joku lakikin, mutta kaiken on päädyttävä yhteen ja samaan: on leimattava häpeällä tsaarin järjestelmää, paljastettava hallituksen hirvittävää mielivaltaa, puhuttava työväenluokan oikeudettomasta asemasta ja mitä jul-

mimmasta riistosta. Tämä on todella juuri sitä, mitä edustajien on puhuttava työläisille.

Loppusyksyllä me muodostimme Valtakunnanduudessa itsenäisen bolševistisen ryhmän. Sanomalehdessä ja erikoisissa vetoimuksissa, jotka oli osoitettu Venäjän työväenluokalle, me selitimme mistä syystä tapahtui eroaminen menševikeistä ja kutsuimme työläisjoukkoja kannattamaan omia edustajiaan. Ryhmälle ja „Pravdaan” alettiin lähettää lukuisia päätöslauselmia solidaarisuudesta bolševikkeja kohtaan, ennen kaikkea Pietarista, sitten muista teollisuuskeskuksista ja vihdoin Venäjän kaukaisimmilta alueilta. Työläiset lähettivät päätöslauselmia, joissa ilmaistiin vastalause menševikkien toiminnan johdosta ja tervehdittiin meidän bolševistista ryhmäämme.

Kun „kuutosryhmämme” muuttui itsenäiseksi, meille nousi vieläkin vastuunalaisempia tehtäviä kuin aikaisemmin. Me puhuimme Duumassa useammin, puheemme olivat sävyiltään entistäkin jyrkempiä ja vallankumouksellisempia. Bolševistinen ryhmä kehitti työnsä valtavaan mittaan. Myös ryhmän illegaalin työ voimistui.

Vladimir Iljitš auttoi meitä voimaperäisesti työssä. Kun me pidimme puheita erittäin tärkeistä kysymyksistä, saimme me häneltä kirjeitä, joissa hän joko kehui meidän puheitamme taikka osoitti heikot paikat niissä. Me lähetimme Iljitšille erilaista aineistoa niistä kysymyksistä, jotka olivat Duuman päiväjärjestyksessä. Vladimir Iljitš käsitteli sen ja usein lähetti takaisin teeseinä meidän puheitamme varten. Erittäin tärkeistä kysymyksistä Vladimir Iljitš lähetti meille jopa valmiit puheiden tekstit. Valitettavasti vaikeiden konspiraatio-olojen vuoksi ei onnistuttu säilyttämään Leninin kirjoittamien puheiden alkuperäisiä kappaleita. Duuman istuntojen pikakirjoituspöytäkirjojen mukaan voidaan kuitenkin palauttaa miltei täydellisesti ne puheet¹.

Keväällä 1914 Lenin asetti kysymyksen puolueuuden voimistamisesta entisestään suunnaten huomion pääasiassa maanalaiseen työhön. Vladimir Iljitš antoi ryhmällemme ohjeen, että on tehostettava maanalaisen puoluesolujen toimintaa, muodostettava tehtaille työläisryhmiä, joiden kautta voidaan nopeammin levittää ylhäältä annettavat tunnuslauseet, lujitettava puoluekuria, jonka avulla me aina saavutimme voiton, jne. Siinä tarkoituksessa hän kehotti myös lujittamaan puolueen johtavia keskuselimiä Venäjällä järjestämällä karkotuksella olleiden toverien Stalinin ja Sverdlovin paon, sekä vetämään mukaan työhön useita muita tovereita. Sain Iljitšiltä kirjeen, jossa hän tiedotti

¹ Osa niiden puheiden luonnoksista, joita V. I. Lenin kirjoitti IV Valtakunnanduuman bolševikkiedustajia varten, säilyi (ks. V. I. Lenin, Teokset, 19. osa, 4. ven. painos, ss. 113—122, 154—170; 20. osa, ss. 197—204).—*Toim.*

minun ottamisestani puolueen Keskuskomiteaan. Työskennellessäni Keskuskomiteassa minulle annettiin puoluenimi „Pjotr”.

Organisoivan työn keskeiseksi tehtäväksi Vladimir Iljitš asetti silloin valmistautumisen puolueen seuraavaan edustajakokoukseen, joka oli suunniteltu pidettäväksi elokuussa 1914. Lenin antoi edustajakokouksen koollekutsumiselle erittäin suuren merkityksen ollen sitä mieltä, että edustajakokous varmistaa puolueen saavuttamat asemat ja hävittää lopullisesti likvidaattorien ja siinä luvussa Duuman menševistisen „seitsikon” kaiken vaikutuksen. Kaikki valmistelutyö edustajakokouksen järjestämiseksi lankesi Venäjällä meidän ryhmällemme. Saimme Leniniltä tarkan suunnitelman ja yksityiskohtaiset ohjeet siitä, miten on valmistauduttava edustajakokoukseen. Jokaisen meistä oli suoritettava kiertomatka määrätyllä alueella ja suoritettava organisoivaa ja agitaatiotyötä edustajakokoukseen valmistautumiseksi. Vieläpä Vladimir Iljitš itse jakoi alueetkin edustajain kesken. Minulle annettiin tehtäväksi suorittaa kiertomatka osaan Volganvartta ja Kaukasiaan. Edustajakokoukseen valmistautumisen oli tietenkin oltava ankaran konspiraatiivista; siinä tarkoituksessa edustajakokous „verhottiin” kansainvälisellä sosialistisella kongressilla, joka myös oli määrä pitää samoihin aikoihin.

Vladimir Iljitš kirjoitti meille, että työssä edustajakokouksen valmistelemiseksi meidän oli ponnistettava kaikki voimamme ja tarpeen vaatiessa luovuttava väliaikaisesti jopa osittain toiminnastamme Duumassa.

Saimme Vladimir Iljitšiltä jatkuvasti yksityiskohtaisia ohjeita myös kaikista ryhmän työn juoksevista kysymyksistä. Vladimir Iljitš tähdensi muun muassa sitä, että oli välttämätöntä järjestää mahdollisimman laajasti Toukokuun 1 päivän vieto, valmistaa lakiluonnos 8-tuntisesta työpäivästä, auttaa työväenlehdistön teknillistä parantamista jne.

Työn puolueen edustajakokouksen valmistelemiseksi, jonka ryhmämme oli kehittänyt täyteen vauhtiin, katkaisi kuitenkin sodan julistaminen, joka sulki pois mahdollisuuden kutsua edustajakokous koolle suunniteltuna aikana. Sodan julistaminen vaikeutti myös yhteydenpitoamme Vladimir Iljitšiin. Kirjeenvaihtomme Iljitšin kanssa muuttui epäsäännölliseksi, harvemmaksi. Syksyllä 1914 tsaarin hallitus hajotti ryhmämme, joka vangitsemisen ja oikeudenkäynnin jälkeen karkotettiin Siperiaan.

Alusta lähtien ja aivan loppuun asti me työskentelimme Vladimir Iljitšin johdolla. Tästä johtamisesta meidän on kiittäminen sitä, että Duuman bolševistinen ryhmä näytteli hyvin tärkeää osaa vallankumouksellisen liikkeen kehityksessä Venäjällä.

